

FELSŐKRISZTINA

2004. BÖJTELŐ

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

2003. évi

lelkipásztori beszámoló

Szeretettel köszöntjük a kedves Testvéreket a plébánia nevében vízkereszt ünnepén, a III. évezred harmadik éve után.

Ezen a napon is hálát adunk a Mindenhatónak segítségéért és az elmúlt év minden kegyelméért. Köszönetet mondunk mindazoknak, akik 2003-ban imádságukkal, tevékenységükkel segítették plébániánk közösségi életét.

Az elmúlt esztendő **legjelentősebb eseménye plébániai zsinatunk volt.** Erre azért vállalkoztunk, hogy közösségünk élete megújuljon, rendszeresebb, összefogottabb legyen. Arra törekedtünk, hogy minél több testvérünket bevonjuk plébániánk közösségi életébe. Sokan vettek részt a többhónapos előkészületekben, de nem elegendő! Sajnos, nehezen mozdulunk az ún. többlet eseményekre. Ilyen például a nagyböjti lelkigyakorlat, az adventi előkészület, a roráté szentmise, felnőtt és ifjúsági hittan és ezeken kívül a meghívott, kiváló előadók tanításai, előadásai. Nem munkáskerületben élünk, mégis kevés az értelmiségi, esetleg magasabb szinten gondolkodó keresztény, aki nyilvánosan is vállalja egyházunk közösségi életét a szentmishallgatáson kívül. Csendestársak! **Egyre fontosabb az egyházi közéletben való minél nagyobb részvétel** mindenki részéről. Feladatunk van – nem is kevés:

(folytatás a 3. oldalon)

A húsz éves Schola apraja-nagyja advent első vasárnapján

Krónika

Adventben és karácsonykor történt...

...hogy készítgettük, lelkünket az Úr érkezésére. Ebben segítségünkre voltak közösségeink.

*

Szerdahelyi Csongor, „Misszionáriusok között” című, vetített képekkel illusztrált beszámolójából megismerhettük az indonéziai katolikusok életét és buzgóságát, mellyel példát mutatnak nekünk „európai (magyar) katolikusoknak”.

*

Advent minden napjára jutott szállás a Szent Családnak – több is, hála *Hernádyiné Szemere Rita* buzgóságának és a családok önzetlen szeretetének.

(folytatás a 2. oldalon)

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.

(folytatás az 1. oldalról)

*

A reggeli roráték alkalmat adtak önmagunk (kényelmünk) legyőzésére és napunk megszentelésére. Az **ünnepi előkészület** része volt a szombat esténkénti ünnepi zsolozsma és elmélkedés is. Köszönjük a Scholának a zsolozsma vezetését. Akik nem siettek el a szentmise után (bár többen ezt tették ... talán az ünnepi forgatag miatt...), azok - többek között - azt is megtudhatták, hogyan kapcsolódhatnak a Bibliában szereplő állatok (kakas, galamb, szamár és bárány) az adventi készülülethez.

Az idősek klubja karácsonyi klubdelutánján egyházzal szemben –

*

ahogy egy evangélikus teológus látja” címmel.

Gitárosaink **adventi áhítatát**, - amelyre megtelt a templom - az énekek mellett *Rubovszky György*, piarista diakónus elmélkedései és *Szabó Tamás* püspök atya gondolatai tették még emelkedettebbé.

Másnap, december 21-én este, híven hagyományához, a Schola tartott zenés áhítatot, örömet szerezve a szépszámú hallgatóságnak.

*

Mint minden évben, ezúttal is kevésbé volt népszerű a **templomtakarítás**. Hála azonban a lelkes asszonyoknak és az egy szem ministránsnak, *János* vezetésével délre már ragyogott a templom. És, hogy nem lehetetlen évente két alkalommal egy délelőttöt e célra szánni, mi sem mutatja jobban, annál mint-hogy volt egy néni, aki a város másik végéről jött el takarítani, mondván: valamikor itt élt és kötődik ehhez a templomhoz.

*

Reméljük, hogy a kellő adventi előkészület után minden család részesült a karácsony kegyelmében és boldogságában. Szenteste délutánján a fiatalok **pásztorjátékkal** kedveskedtek a gyerekeknek, méltán aratván nagy sikert.

*

Szent Család vasárnapján ebben az évben öt **jubiláló házaspár** kérte házasságuk megáldását, egyben annak megerősítését. Ketten arany-, ketten ezüstlakodalmukat ünnepték 2003-ban, egy házaspár pedig házasságkötésük tizedik évfordulóját. Reméljük, jövőre még több jubiláló kéri majd a Jóisten további kegyelmét frigyükre.

*

Január 13-án, az **ökumenikus imahétre** való felkészülés jegyében *dr. Reuss András*, az Evangélikus Egyetem professzora tartott előadást „*A modern kor kihívásai a keresztény*

egyházakkal szemben – ahogy egy evangélikus teológus látja” címmel.

A közeljövő programjai:

Az **ökumenikus imahét** az idén január 18 – 25-ig tart. A részletes programot lapunk is közli. Kérünk mindenkit, hogy részvételével és imádságával segítse a keresztény – keresztényen egység létrejöttét.

Vízkereszt után, a farsangi időszakban szokás a lakások megáldása. Hívjuk plébániánk papjait és kérjük tőlük ezt az áldást hajlékunkra és családunkra (20 + G + M + B + 04)!

*

Véradás lesz a plébánián január 18-án 8-13 óráig. Kérjük, minél többen iratkozzunk fel, hogy ilyen módon is segítsük rászoruló embertársainkat.

*

Január 24-én (szombaton) az esti mise után (kb. 18.30-kor) **képviseletestületi ülés** lesz.

*

A Budai Egyházközségek Farsangi Bálját - immár ötödik alkalommal – 2004. február 14-én az ELTE új, lágymányosi épületében tartják. A bál fővédnökei: *Erdő Péter* bíboros, Esztergom-budapesti érsek és *Mádl Ferenc* a Magyar Köztársaság elnöke. Jegyek a sekrestyében kaphatók.

„Ó, mennyire becses az idő! Boldogok, akik jól ki tudják használni, mert az ítélet napján parányi életével mindenkinek el kell számolnia a leghatalmasabb *Bíró* előtt....” *Testvéreim, kezdjünk el ma jót cselekedni, mert semmit sem tettünk ez idáig.*” – A szeráfi atya, *szent Ferenc* szavai szóljanak most hozzánk ennek az új évnek kezdetén. Valóban, semmit sem tettünk mind ez ideig vagy csupán keveset...”

Pio atya breviáriuma (részletek)

Béres György

Lapzártáig megérkeztem, avagy a jövő elkezdődött!

Az egész család

– **szüleim, két bátyám és nővérem nagy örömeire – megszülettem!**

2003. május első szombatjától vagyok én is köztetek

és nagyon igyekszem,

hogy növekedésben és huncutságban is gyorsan utolérjelek Titeket!

Sziasztok!

Somorjai Noémi Anna

(folytatás az 1. oldalról)

a zsinat határozatainak megvalósítása, kibontása, életünkbe való beépítése; feladatok vállalása. Ezen feladataink **Zsinati könyvünkben** megtalálhatók. A továbbiakban is kell a munkát vállalók segítségével, felnőttek, fiataloké egyaránt.

A plébánia lelki életéről:

Az elmúlt esztendőben **44 gyereket kereszteltünk**, 7-tel többet, mint 2002-ben. **Esküvő 26 volt, temetés pedig 140.** Mindössze 51 meghalt testvérünk volt szentségekkel ellátva, ez 36%. A családtagok lelkiismeretei kötelessége gondoskodni arról, hogy idős, beteg rokonaik ne haljanak meg szentségek nélkül. Sajnos, az is előfordult több esetben, hogy adózó testvéreink nem részesültek egyházi temetésben. A gyerekek, unokák nem tartották fontosnak, hogy egyházunk temesse el a nagyapát, a nagymamát vagy a szülőt. Az elmúlt évben **65 testvérünk részesült a betegek szentségében** az adventi időben.

A **felőtt hittan** keretében neves előadók voltak, így pl. *Nemeshegyi Péter, Ferencz Csaba, Tomka Ferenc, Török József, Szőke János.* A keddi esti előadások hagyományát a jövőben is szeretnénk folytatni.

Énekkarunk az elmúlt esztendőben ünnepelte fennállásának 20. évfordulóját. Jubileumi záródokumentum volt a Délvidéken, ahol sok helyen felléptek.

Gitáros együttesünk templomunkban, más együttesekkel együtt adott hangversenyt.

A nagybőjti lelkigyakorlatot *Antal János*, békásmegyeri plébános úr vezette, az adventi előkészületet pedig *Repcsik Gyula* újmisé.

Zsinatunk befejező ülését *Beer Miklós* váci megyéspüspök úr is megtisztelte. Ezen a befejező ülésen, sajnos, nagyon kevesen voltak jelen, mintegy 120-an.

Templomunkban mondta

aranymiséjét *Greksa Ferenc* atya, korábbi káplánunk.

Novemberben megáldottuk a *Bürök* utcában lévő Szent Márton kápolnát, amelyet a Polgármesteri Hivatal hozatott rendbe, mivel a főváros a tulajdonosa a kis kápolnának.

Az immár hagyományos majálisunk jól sikerült a Hármashatár-hegyen. Idén ez május elsején lesz.

Ami az anyagi ügyeket illeti:

Bevételeink. Az elmúlt évben **a testvérek 7 millió forintot tettek a perselyekbe.** Gyűjtéseink a következők voltak: katolikus iskoláknak 296 ezer forint; a jeruzsálemi keresztény intézményeknek 180 ezer forint; péterfillér 120 ezer forint, misszióknak 250 ezer forint, a karitásznak 230 ezer forint.

Karitásunk 820 ezer forinttal gazdálkodott, ebből 730 ezer forintot adott a rászorulóknak.

Az **egyházközségi hozzájárulás** – nevezzük **egyházi adónak**, ami természetesen önkéntes Magyarországon – **8 millió forint volt.** 7,2 millió forintot adtak a kedves Testvérek az új templomra. 10 millió forintot pedig törlesztettünk adósságunkból a főegyház-megyének.

Nagyobb kiadásaink voltak a papság, az alkalmazottak (kántor, sekrestyés, takarító, irodavezető, háztartásvezető) fizetése – 3 millió forint.

A templom és a plébánia egyre növekvő közüzemi kiadása 3,5 millió forint volt. Központi hozzájárulás 500 ezer forint, a biztosítási díj pedig 190 ezer forintot tett ki.

Az elmúlt évben sok felújítást végeztünk és sok új dolgot vásároltunk. Így pl. 100 darab széket 500 ezer forintért. Két új ablakot készítettünk 750 ezer forintért. A liturgikus tér rendezésére 100 ezer forintot költöttünk. Hat új konvektor került a templomba, illetve a plébániára 450 ezer forint értékben.

Énekkarunk új ruhát kapott, öltözőszekrényekkel együtt 250 ezer forintért. A plébániai csatorna-rendszerét is felújítottuk 400 ezer forintért. A plébánián található ministráns- és cserkésztermet, valamint az alagsort felújítottuk 300 ezer forintért. Praktikus, új szőnyegeket vásároltunk a templomi és a plébániai bejáratokhoz 210 ezer forintért.

Ebben az esztendőben szeretnénk megerősíteni a templom tetőszerkezetét tartó oszlopokat, valamint egy Szent Márton domborművet készíttetni a *Bürök* utcai kis kápolnába, ahol jelenleg csak egy egyszerű képecske található.

Köszönetet mondunk a plébánia papságának, a plébános és káplán atyáknak. A nálunk szolgálatot teljesítő *Veres András* és *Szabó Tamás* püspök atyáknak és *Goják János* professzor úrnak. A plébánia munkatársainak: *Schimmer József* kántor úrnak, *Rajkai János* sekrestyésnek. Az énekkar vezetőjének, *Tőkés Tündének.* A hitoktatóknak: *Matolcsy Kálmán* atyának, *Komáromi Jánosnak,* *Hartmann Tibornének,* *Lukách Krisztinának,* *Horváth Imrénének.* A gitárosok vezetőjének, *Madocsay Ákosnak;* *Vajna László* cserkészparancsnoknak, ministránsaink dékánjainak. A karitás munkatársainak, különösen *Füredi Ivánnának* és *Kövesárki Annának.* *Horváth Lászlónének,* *Marosi Gabriellának* és *Müller Ferencnek* gazdasági és építési ügyekben végzett munkájukért. Köszönjük a templom és az urnatemető takarításában résztvevők munkáját is.

Megköszönjük a kedves Hívek mindennemű támogatását templomunk, plébániánk felé. Isten fizesse meg minden adományukat!

Vízkereszt napján még egyszer áldásos új esztendőt kívánunk Isten kegyelmével minden testvérünknek.

Györgydeák Márton plébános

Városmajor 2003. október 25.

Az Úr engem kettős hivatással ajándékozott meg. Kétféle módon evangelizálni:

- a zenén keresztül, a zenéléssel, a zenével;
- a neveléssel, emberformálással.

A két hivatás csodálatosan egyesült a kórusvezetői ill. énektárnári tevékenységben.

Annak idején, miközben muzikusnak készültem, egyre erősebb vágyat éreztem, hogy segítsék azokon az embereken, akik körülöttem vannak. Éreztem, közelebb kell őket vinnem az Úristenhez.

Az iskolában, ahol tanítani kezdtem, a gyerekek hamar felfigyeltek arra, hogy itt valaki másként van velük, mást ad és tanít nekik, mint szokás volt az iskolákban az 1970 – 80 – as évek Magyarországon. A zenei igényesség, a művészi munka is nagyon sokat jelentett nekik, de ezen túl kezdtek érdeklődni az élet dolgai iránt. Látva az érdeklődést, felajánlottam, hogy aki szeretne, délutánonként jöhet beszélgetni. Így délutánonként, a tanítás után sorban álltak a folyosón, hogy egyéni beszélgetésben számoljanak be életükről és kérdezzenek mindenről, így többek között a hitről is, amiről oly keveset hallottak. Igyekeztem megismerni őket, és felfedeztetni életükben a Jóisten jelenlétét és személyes szeretetét. Kirándultunk, táboroztunk. Aztán jöttek a megtérések. Egyre többen keresztelkedtek meg, lettek elsőáldozók és bérházasok. Hálásak voltak azért, hogy igazi értékeket kaptak, igényes szeretetet tapasztaltak. Láttam, hogy a gyerekeknek szükségük van arra, hogy törődjenek velük, szinte éheznek, hogy értékekkel táplálják őket, sőt, hogy követeljenek tőlük. Én pedig szinte szomjaztam, hogy minél többeket

vezethessek az Úristenhez. Látva az akkori iskolák szörnyű állapotát, a nevelés óriási hiányait (hogy nem gyermekközpontúak; a nevelők nem tudják *mire, miért és hogyan* neveljenek; nem a teljes embert akarják kialakítani...), 1987 – ben megérett a – látszólag örült – tervem, válaszul az akkori hiányokra: egy új iskolatípust fogok létrehozni. Elkezdtem a harcot az új gyermekközpontú nevelőiskoláért a hivatalos fórumokon. 1988 tavaszán leutaztam Pannónhalmára és az öregotthonban arra kértem a beteg nővéreket: imádkozzák ki az új iskola megszületését. Nem sokkal hazaérkezésem után levelet kaptam: egy peremkerület helyet adna az új intézménynek. Így, csodálatos módon 1988 – ban, még a rendszerváltás előtt megkezdhettem működését a *Kodály Zoltán Magyar Kórusiskola*, egy **„szeretelmű Jézus Szíve és Szűz Mária Szepilőtelen Szíve tiszteletere és dicsőségére; Mária oltalmába és a Magyar Ifjúság szolgálatára ajánlva”**.

Bár csak augusztusban hirdettük meg a szeptemberi iskola-kezdést, mégis sokan jelentkeztek, jelezve, milyen óriási az igény az ilyen, „más szellemiségű”, alternatív iskolára. Akkor ez volt az első és még egyetlen.

Meglepő módon azt kell mondanom, akkor könnyebb volt. A kommunista rendszerben, ha valaki olyat hirdetett, amit „nem volt szabad” az már önmagában is különleges, érdekes és vonzó volt.

Ma, amikor „mindent szabad”, amikor tömegével alakultak egyházi, alapítványi és magániskolák a legkülönbözőbb programokkal, egy kórusiskola önmagában már nem számít rendkívüli újdonságnak.

De mai életünkben már egészen más problémákat, hiányossá-

gokat látok, ezért a válaszoknak, az evangelizálás módjának is másnak kell lennie. Talán sokkal komolyabbnak, igazabbnak, felelősebbnek. Nagyobb a kihívás.

Pár gondolatot szeretnék mondani a **ma evangelizációjáról**.

Mai világunkban az **emberi szétesés** jelei elemi erővel jelennek meg. Így van ez az iskolai tapasztalatban is! A *figyelem* szinte teljes hiánya; a dolgokban, cselekedetekben való *jelenlét hiánya*; a *lemondásra*, valaminek elviselésére való *képtelenség*; a fontos és mellékes dolgok közti különbségtétel képességének gyengesége (hogy súlya van dolgoknak, szavaknak, értékeknek...); az *elköteleződésre való képtelenség*, mind – mind az emberi szétesés intő jelei.

Hiányzik a belső rend. A fegyelmi bázis gyengeségéhez az akarat gyengesége társul.

Ha a szent, az isteni irányultság megélése elvesz az életéből, az ember szétesik, elveszíti önmagát, önmaga lényegét! A közepét vesztett ember szétesik!

A rohanó, a „sok mindent” hajszoló, de a „mindent” elvesztő ember sehol sincs igazán jelen. Zaklatott. Képzelete, memóriája telve van feldolgozatlan, agresszív ingerek tömegével. Siet, semmit sem csinál igazán, semmiben nem mélyed el, nem igényes önmagával, pillanatról pillanatra él, mindig csak a felszínen van.

Azt kell mondjam: a kommunizmus sok kárt okozott, ennél többet csak az okozott, ami utána jött. Ezzel fölvenni a harcot csak **egy radikálisan más életstílus vonzó bemutatásával, a gyerekek elé élésével lehet**. A jézusi életstílussal.

És muszáj, különben elveszünk! Jézus erre hív. Nem a sötétség miatti panaszkodásra, hanem a sötétben való világításra.

De nagyon fontos, hogy életstílusunk legyen:

- radikálisan más (mert ha ugyanaz, mint a világé vagy zagyva, kicsit ilyen – kicsit olyan vagy megalkuvó: nem hat);

- látható, (só vagy kovász...) mert, ha nem vagyunk a gyerekek között, nem hat;

- vonzó, mert, ha örömtelen, nem sugárzó, nem boldog vagy nem következetes, nem ér semmit. Csak ha eleven, élményszerű, és hiteles.

És kevés az, ha – mégoly nagy-szerű – magánvállalkozás.

A nevelés tehát az iskolában: **közösségben élni a „lét evangelizációját”.**

Ha egy család a kölcsönös szeretet egységében és az élet tiszteltében él, a létével lesz prófécia a társadalom számára. Nem siránkoznunk kell, hanem létünkkel evangelizálni. Mert ma csak a lét evangelizációja hat igazán. Előbb lenni kell, aztán tenni!

A nevelés **gyümölcs**. Közös

gyümölcs. Kettőnké: a Szentlélek és Te, mint munkatárs. A csodát a Szentlélek teszi. A mi dolgunk a hűség. De fa nélkül nincs gyümölcs! Nekünk nem a gyümölcsre (minél nagyobb eredményességre) kell törekedni, hanem fát ültetni és hozzá a hűséget adni! A fa: a bensőséges **szeretet-kapcsolat a Pásztorral**, a jóban járás, a jót tevés.

És itt azt kell mondani: Nem az számít Istennél, amit csinálsz, hanem az, amit szenvedsz érte, a hűség és a szeretet, amivel teszed.

Példa erre II. János Pál pápa. Belül rend van benne, szerető ráhagyatkozás, a Gondviselésből él: és eredményes. Nem rohan, nem kapkod, nem a nagy erejének, nem kicsattanó egészségének köszönheti a hihetetlen csodát, amit véghezvisz. Hanem az odaadottságának, Istennel való benső, igaz, hűséges egységének. **Általa Isten műveli a csodát.**

Nagyon kell a mi megtérésünk, benső rendezettségünk.

A **passió** és a **misszió** összefügg.

Jézus látszólag a kereszten a legpasszívabb, pedig akkor éli a legaktívabban az Atyával való egységet. A misszió látszólag a sürgés, a tevékenység, pedig az igazi **misszió** inkább **gyümölcs**, a benső egység, a passió gyümölcse.

Isten rajtunk keresztül is csodát szeretne művelni! Meghív.

Krisztus szüntelenül hív.

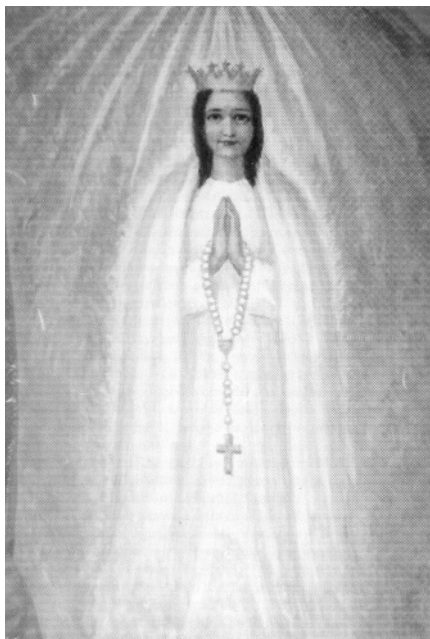
Nevelőnek lenni szüntelen választást jelent. A nevelő, a pedagógus vagy evangelizátor nem főnév, hanem cselekvést jelentő ige!

Szüntelen történés, a szüntelen hívásra való szüntelen **igent** mondas! Így leszünk jó és boldog nevelők. S az odaadottság jele az: hogy a kötelességemet teszem, figyelve a Mesterre: mit kíván, hol vár, hová küld.

Legyünk hát odaadott emberek, **mert Isten rajtunk keresztül ma is csodát szeretne művelni! Itt, Budapesten is.**

ifj. Sapszon Ferenc

Levél Szőkefalváról

Régi adósságunkat törlesztjük az alábbi levél közlésével. *Hartmann Tivadarné, Klárika*, lelkes satógapostolaink egyike, rendszeresen küldi lapunkat Erdélybe. Közel egy éve a köszönet és jókívánságok sorai mellett egy javaslatról is írt *György István* szőkefalvi plébános úr. Két képet is küldött, melyek közül az egyik a Szőkefalvi Plébániatemplomot ábrázolja, a másik pedig *Vida Zoltán* festményét a „Szőkefalvi Kedves Asszonyról”, amely a szőkefalvi világtalan látnok tulajdonában van.

Kedves Hartmann Tivadarné!

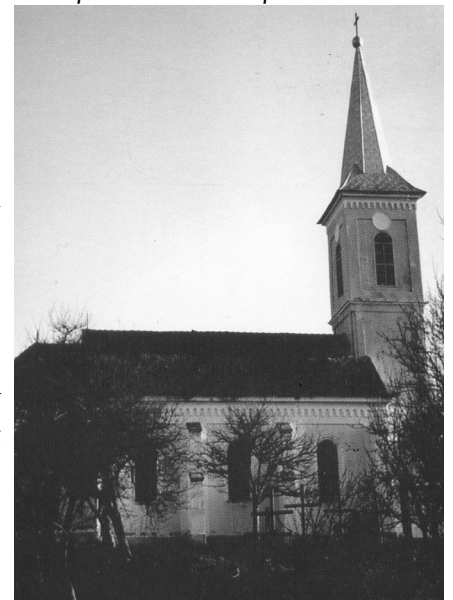
Szeretettel mondok köszönetet ez alkalommal is kedvességének, hogy rendszeresen küldi a „Felsőkrisztina” folyóiratot. Nagyon érdekesnek és jónak találom. Lenne egy ötletem, amennyiben megvalósítható. Szeretném, ha a Keresztelő Szent János tiszteletére épült templomok főoltárképét rendre leköznék. Érdekelne, hogy van-e olyan oltárkép még valahol, mint a mi templomunkban.

Amennyiben ez lehetséges lesz, én is szívesen elküldöm a mienket, sőt ha kell, a másokét is.

Kívánok boldog Karácsonyt és áldott új esztendőt mindnyájuknak.

Szeretettel:

István atya

X. Jubileumi Családkongresszus Máriabesnyő – Gödöllő, 2003. november 6-8.

A Magyar Katolikus Családegyesület idén tizedik alkalommal rendezte meg családkongresszusát, amelyen férjemmel, Tamással együtt immár másodszor vehettünk részt.

Az első két napot Máriabesnyőn a Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Házban töltöttük, ahol napközben különböző előadásokat hallhattunk a magyar és az európai családok helyzetéről, a generációs problémákról és a házastársi hűségről. Esténként pedig a szentségimádás után kiscsoportos megbeszélésen találkozhattunk más egyházközségek családreferenseivel, hogy megismerjük egymást, megbeszéljük az előadások témáit, ill. megosszuk egymással tapasztalatainkat.

A harmadik, egyben zárónapon a résztvevők a

Gödöllői Szent István Egyetem dísztermében gyűltek össze. Több mint ezren érkeztek erre a napra, hogy részt vegyenek a „hűség ünnepén”. Köztük olyan jeles személyiségek, mint Erdő Péter és Paskai László bíborosok, Mádl Dalma asszony, Lábady Tamás volt alkotmánybíró, Harrach Péter az országgyűlés alelnöke és Pulay Gyula államtitkár.

A számos elhangzott értékes előadásról, gondolatról beszámolni a lap nyújtotta szűk keretek között szinte lehetetlenség. Ezért a kongresszust bevezető gondolatokat emelném ki, melyek azonban nemcsak e három nap „programját” fogalmazzák meg, hanem - nap mint nap megélve őket - életfeladatunkat is.

Hernádyné Szemere Rita

„Ünnepre jöttünk.

Ünnepeljük a **hűséget**,

Isten ajándékát, mert megtapasztaltuk, hogy jó hűségesnek lenni. A hűséges Isten a saját képmására teremtett minket, s ha a hűség mellett döntünk, akkor válunk a körülöttünk változó világtól igazán szabadabbá, függetlenné. Tudjuk és valljuk, hogy a hűség jövőnk biztosítója, az öröm az élet forrása. A „**holtomiglan, holtodiglan**” nélkül nem volna értelme családot alapítani, de még a családi életre készülni sem.

Ünnepeljük a **reményt**,

mert van reményünk. Tudjuk és valljuk, hogy a remény forrása Krisztus: „**Krisztus – Európa reménye**”, s az európai családok csak a mellette való döntéssel válhatnak igazán hűségesek.

A hűséget és a reményt ünnepelve

hálát adunk Istennek azért, hogy immár tizedik alkalommal gyűlhetünk össze, hogy felmérjük erőinket, megismerjük egymás gondjait és örömeit, hogy ösztönzést, erőt és megerősítést kapjunk családjainkért vállalt hűséges szolgálatunkban.”

2003. november 29-én tartottuk a fiatal házások találkozóját a plébánián. Immár hagyományosnak mondható a rendezvény, hiszen másodszor hívták a házaspárokat közös beszélgetésre. A téma a házasságápolás volt. A szervezők szomorúságára idén is csak kevesen tudtak részt venni a programon. Talán az 5-8 éve házasságot kötött párok már nem érzik fiatal házásoknak magukat?

A plébános úr köszöntő szavai után, Somogyiné dr. Petik Krisztina pszichológus vezette az estét. Az játékos bemutatkozást követően, kíváncsi volt, hogy mit várnak a résztvevők a találkozástól. Az öt család sokféle elvárást fogalmazott meg a programmal kapcsolatban,

Fiatal házások találkozója

így a vezető ehhez igazította mondanivalóját. Nem az előadás, hanem az együtt gondolkodás és a közös megoldáskeresés dominált. A házasságápolás hatalmas témakörén belül a kommunikáció felé szűkítettük a tréninget. A csoportban való beszélgetés lehetőséget adott egymás tapasztalatainak, problémáinak megismerésére, és rádöbentette a jelenlévőket, hogy milyen hasonlóak a nehézségek egy-egy alakuló családban. A résztvevők nyitottságának és őszinteségének köszönhetően, jó hangulatú, vidám estét tölthettünk együtt, feszélyezettség, képmutatás nélkül. Az őszinte beszélgetés számá-

ra mindenképp előnyös volt a létszám.

Kötetlen beszélgetéssel és agapéval fejeztük be az együttlétet.

A résztvevők megfogalmazták igényüket egy olyan fórumra, ahol alkalmuk lenne hasonló házaspárokkal megismerkedni a plébánia közösségén belül, hiszen kiderült, bár mindannyian ebbe a templomba járunk szentmisékre, mégis alig ismerjük egymást.

Köszönjük Hernádyné Szemere Ritának, hogy ismét megszervezte ezt a találkozót és azt a rengeteg munkát, amivel segíti a családok bekapcsolódását a plébánia közösségi életébe.

Magó Kinga

Bemutkozik a Szócska család,

Szócska Ákos, Magó Kinga, Szócska Kincső, Szócska Boróka.

Házasságkötésünk óta lakunk a templom tövében, és első lányunk születésekor kapcsolódunk be a plébánia életébe. Bár férjem a kerületben született és Greksa Feri bácsi idején ehhez a közösséghez tartozott családjával, később a belvárosba és a Rókusba követték az atyát. Magam Kecskeméten nőttem fel, ott indult vallásos neveltetésem a piarista templomban. Gimnáziumba kerültem fel Budapestre, de nem találtam olyan befogadó, nyitott plébániai közösségre az egyetemi évek alatt, mint a Felső-Krisztinában. Itt sikerült először a gyerekek révén a baba klubban, majd a baba-mama tor-
na vezetésével aktívan részt ven-

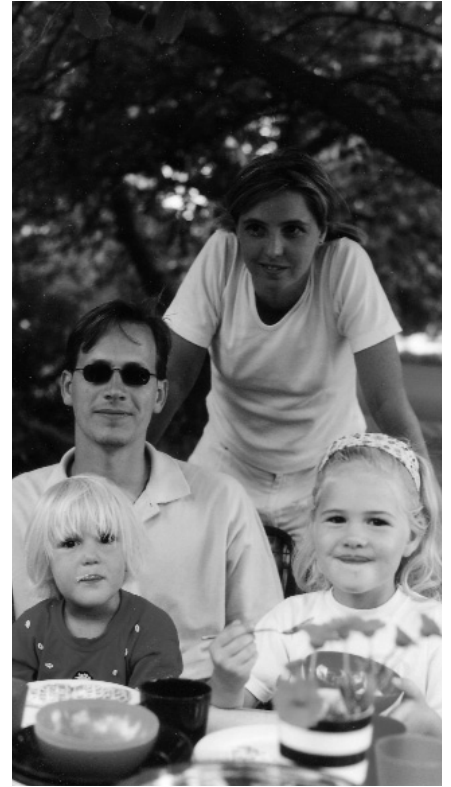
ni a plébánia életében. Kincső (5) és Boróka (3) a gyermek hittan és a kórus révén kezd beleszólni a közösségbe.

Hernádyné Szemere Rita lelkes munkájának köszönhetően tavaly bekapcsolódtunk egy család csoportba és részt vettünk immár másodszor a Szent Család karácsonyi „szálláskeresésében”.

Ákos angol-történelem szakos tanári végzettséggel jelenleg a médiában dolgozik, én testnevelő tanár vagyok a Szent Gellért Katolikus Általános Iskola és Gimnáziumban.

Tevékeny közösségi élettel találkoztunk itt, reméljük, gyermekeink és mi is részesei lehetünk a jövőben is.

CSALÁDTÓL CSALÁDIG

Scholás generációk a 20 éves jubileumon

ELSŐ TALÁLKOZÁSOM

Szent Erzsébettel

Abban az időben voltam kisdobos, amikor az iskolákban nem taníthattak hittant. Cserkészlet helyett Úttörő Szövetség működött. A felső tagozatosok a piros nyakendős úttörők, az alsósok pedig a kéknyakkendős kisdobosok voltak.

Édesanyám és nagyszüleim otthon tanítottak nekünk hittant. Egy alkalommal nagymama Árpádházi Szent Erzsébetről mesélt. Nagyon megragadott engem Erzsébet jó szíve és a rózsacsoda. Rögtön véleményem is nyilvánítottam:

– Jó kisdobos lett volna abból a Szent Erzsébetkéből.

– Miért mondd ezt kislányom? – kérdezte nagymami megdöbbenve. Éreztem, hogy nem mer nevetni

– Azért – feleltem nagy komolyan –, mert kisdobos órán tanultuk, hogy a kisdobos, ahol tud, segít.

Kalászi Mária

Kántorunk, Jóska bácsi

Egyházunkban sokféle szolgálat van, s tudjuk, hogy közülük Isten előtt nem feltétlenül (sőt, egyáltalán nem) az a legkedvesebb, ami látványos. Nos, ilyen szolgálat a kántoré, hiszen szertartásainkon az ő láthatatlan, de hallható „vezetésével” mélyül el és kap nemcsak érzelmi, de legtöbbször kegyelmi töltődést a pap és a hívek szentmise alatti „párbeszéde”, egyedülálló módon segítve a hívek áldozati cselekményekbe való bekapcsolódását. Schimmer József kántorunk hangját és orgonajátékát ismerjük és szeretjük ugyan, róla viszont keveset tudunk, sokan csak akkor látjuk, mikor az első reggeli szentmisén előresiet áldozni, hogy időben visszaülhessen az orgona mellé.

Mióta is szolgálsz templomunkban?

1988 óta. Az akkori plébános és egykori szemináriumi kispaptársam, dr. Nagy Imre hívására jöttem és vállaltam a kántorságot. 1951 óta ismertük egymást. Ha csak kettőnk életútját, viszontagságos sorsát idézem fel, eszembe jut a portugál közmondás: „Isten egyenesen ír görbe vonalakon”. Többek előtt ismert, hogy én magam is papi pályára készültem. Az akkori időkre jellemző, hogy a papi pályára vezető úton iskoláim – mielőtt bármelyiket

is befejezhettem volna – sorra megszűntek: először a szombathelyi premontrei gimnázium 1948-ban, majd a szombathelyi kisszeminarium 1951-ben, ugyanott a Teológiai Főiskola és Szeminárium 1952-ben. Ekkor kerültem a Központi Szemináriumba, de az 56-os forradalom ill. az azt követő – sokunknak börtönt is jelentő – megtorló intézkedések miatt itt sem fejezhettem be tanulmányaimat. Kiszabadulásom után – bár a teológiai tanulmányokat sikerült befejeznem – az egyházmegyében teljhatalommal intézkedő állami megbízott („bajszos püspökök”) megakadályozta, hogy papi szolgálatba léphessek, mert nem voltam hajlandó a szerinte általam elkövetett „népellenes bűnök” a tőle megkívánt módon jóvátenni.

Érdeklődésem az egyházzene iránt fiatal diák koromban kezdődött. Ezt észrevette és az előrehaladáshoz segítséget kívánt adni az akkori szemináriumi rektor, aki többedmagammal külön zeneórákra járatott egy ismert szombathelyi zongoratanárhoz. Előrehaladásom annyira sikeres volt, hogy a nyári vakációban szülővárosomban, Sárváron már több alkalommal orgonáltam a szentmiséken, litániákon – bár az orgonapedált alig értem el a lábaimmal. Az első teológiai évemet záró indexambe a jeles érdemjegy mellett énektanárom (Radvány Mihály teológiai tanár és egyházkarnagy) ezt a megjegyzést tette: „önálló kántorkodásra képesítő gyakorlattal rendelkezik”. A későbbiek során alkalmam volt elvégezni a Budapesti Kántorképzőt és megszerezni a kántori oklevelet. Most is örömmel és hálával gondolok kiváló – országon is ismert – tanárimra: Harmat

Artúr, Werner Alajosra, Pantol Mártonra és Gergely Ferencre.

Hogyan alakult személyes sorsod?

Fizikai munkásként dolgoztam, majd fröccsöntő szakmunkás lettem, közben levelező tagozaton elvégeztem a technikumot, később mint művezető, sőt mint fejlesztő mérnök dolgoztam. Az iskolából hozott ill. esti nyelvtanfolyamokon tökéletesített nyelvtudásom (főleg a német) révén technológiai fejlesztés, gépbeszerzés és hasonló témákban még nyugatra is többször eljuttottam – de csak szolgálati útlevelel.

Nehéz volt megélni a hívó civil életet akkoriban?

Lehet, hogy „szerencsém” volt, de tulajdonképpen nem. Tény, hogy – másokkal ellentétben – gyors „előremenetelről”, kiemelt anyagi juttatásról szó sem lehetett, de a magamfajtáknak címzett „had’ dolgozzon” megengedő kijelentés következtében még a legsötétebb időkben is megvolt a mindennapi kenyérünk. Féltékenységből eredő piszkálódások, párttitkári fúrások persze voltak, de hát a – ha különleges szaktudást nem is, de a gondosságot és alaposágot, no meg az akkor még kevesek által birtokolt nyelvtudást igénylő – munkát valakinek el kellett végezni. No meg számomra lelki-szellemi pótlékként ott volt a zene, a kántorizálás meg az énekarvezetés, az időbeli-fizikai többletterhelés ellenére kellő vigaszt nyújtva a kisebb-nagyobb megpróbáltatások kompenzálására. Több helyen, a Vízafogón, a Rokolya utcában, Kelenföldön, sőt hosszabb ideig Érsekvadkerten is voltam kántor, de műszaki munkaköröm mellett is sok helyen végeztem esetenként kiegészítő, helyettesítő. Mikor szegény Halász Imre 1987

őszén elhunyt, feleségem, Cilike lett a sekrestyés, s így jómagam is, mint kántor egyre gyakrabban helyettesítettem Cser Pista barátomat, hogy aztán 88 húsvétja óta – immár közel 16 éve! – főállásban itt szolgáljak.

Szolgálatod felöleli a II. Vatikáni zsinat utáni korszakot. Hogyan látod a liturgikus megújulás helyzetét, a népének és a gregorián viszonyát? Kérdezem ezt, mert nemcsak a kórus-emelvény fizikai helyzeténél fogva, de képzettségednek s főleg sok éves tapasztalottnak köszönhetően jó „rálátásod” van az eucharisziát ünneplő hívekre ill. a liturgikus cselekményekre.

Az egyházi zene elsődleges szerepe a liturgia szolgálata, tehát az nem autonóm „művészkedés”, nem érzelemre ható, hatásvadász virtuóz produkció. Következésképp nem egyszerűen szépnek kell lennie, hanem – akár a pompás hangzat rovására – azt a tartalmat kell, hogy hordozza, amire szolgál.

Mikor e cikk bevezető mondatait Veled egyeztettem, bizonyára ezért is tiltakoztál, hogy orgonajátékodat „szép”-nek mondjam, mi- nek eredményeképp végül is e minősítő jelző ki is maradt ebből az interjúból.

Igen! Először is, mert játékom semmivel sem szebb, mint Európában és a világon játszó több ezer – akár jobb, akár rosszabb körülmények között zenélő – kántoré. Másodsor, mert kollégáimmal együtt megfogadtam Szent Pál figyelmeztetését: „énekeljete, ne csak szívvel, de értelemmel is!” (1Kor 14,15), azaz vallom, hogy az Istent dicsőítő, kérő vagy hálaadó énekekben hitünk liturgikus cselekményekben megnyilvánuló lényegének mindig tükröződnie kell. Az persze külön adomány, ha mindez magas művészi-esztétikai szinten valósul meg, de alapkövetelmény nem le-

het. Hogy a magam gyakorlatából vegyek egy példát: az áldoztatás alatti ill. utáni csendben, vagy a mise végén csak akkor játszom a valóban nagy zeneszerzők orgonaműveiből, ha azok hangulatilag is harmonizálnak a liturgiával. Ezért nem ritkán jómagam inkább az arra az alkalomra előírt ének dallamára rögtönözök valami odaillőt. Ide tartozik az is, hogy általában az egyes zenei irányzatokat sem lehet kizárásos alapon megítélni, s kijelenteni például, hogy mi, fiatalok, már nem szeretjük a régit. A fa-hasonlat itt is alkalmazható: van gyökér, van törzs, de vannak, sőt kellene új ágak, új hajtások – melyek léte azonban a gyökér (esetünkben ez a gregorián) s a törzs (azaz a hittel átítatott tradíció) nélkül elképzelhetetlen, lényegi életadó szerepük hiányában pedig az új ágak (a stílusok) elszáradó, lenyenesedő korcsok. Plébániánk hívő közössége is kezdi egyre inkább megérteni a liturgia lényegét, s nemcsak innen főnről lehet tapasztalni, hogy a lelkesebb (de hogy el ne bízzuk magunkat: még mindig nem elég lelkes) hangzás mélyebb liturgikus lelkületet takar. Emlékszem, mikor ide kerültem, a Rokolya utcai vagy főleg az érsekvadkert hívek lelkes énekléséhez hasonlítva az itteni ének mennyire sápadtnak tűnt. Pálmai Péter atya, Tünde ill. a szkóla áldásos tevékenységén, no meg az egyre tudatosabb hitéleten túlmenően talán nekem is van némi szerepem a hívek aktivizálásában – elsősorban azzal, hogy az énekeket nemcsak vasárnap, de gyakran már hétköznapi is kivetítem.

A kántori „munkád” része a temetés is ...

Igen! Ha nem kérdezel rá, magam is szoltam volna róla. Komoly, felelősségteljes és egyre fontosabb evangelizációs feladat és lehetőség. Évente 150-170 temetésen kántorizálok, s valóban, a szentelmények kegyelemközvetítő hatásába vetett

mély meggyőződés és fegyelmezett odafigyelés kell ahhoz, hogy a temetések – ne csak a gyászolók szemében, de jómagam számára is – minden alkalommal többet jelentsenek rutinszerűen ismétlődő munkánál. Itt is – mint az élet minden területén – igyekszem tisztességesen és a pillanatnyi cselekmény által megkövetelt méltó módon (konkrétan: hitbeli meggyőződéssel) eljárni, akár észre veszik, akár nem.

Gondolom, 70 éven felül azért nem könnyű mindez...

Egyelőre bírom. Feleségem, Cilike – s ezt nem elsősorban az interjú végi „kötelező” köszönetnyilvánítás mondatja velem – végig mellettem állt. Odahaza – mivel leányom és unokáim nem élnek velünk – kettőnknek zongorázom, legtöbbször Bachot és Mozartot. Ilyenkor az is eszembe jut, hogy mint legtöbbünknek, tanulságul szolgáló élményeim, történeteim azért még bőségesen maradtak. Meggyőződésem, hogy – nemcsak 56-tal vagy az azt megelőző évtizeddel kapcsolatban – még sok mindenről lehetne és kellene szólni. Például arról, hogy milyen sokan vágytak akkor és vágnak azóta is reményre, jó szóra és vigasztalásra éppen azoktól, akiket akkor meghurcoltak és félreállítottak.

Szende Ákos

Testvértemplomunk, a máltai lovagrend bécsi temploma

A Szuverén Máltai Lovagrend, védőszentje Keresztelő Szent János. Érthető tehát, hogy a más néven johannitának is nevezett lovagok templomaikat is az ő oltalmába ajánlották. A *Felsőkrisztina* legutóbbi számában megismerhettük a lovagrend soproni templomát. Most pedig látogassunk el Bécsbe és keressük fel testvértemplomunkat, a Keresztelő Szent János tiszteletére emelt *Malteserkirchét*.

A Bécsbe látogató turisták közül szinte mindenki végigsétál az operától a *Stefansplatzig* húzódó elegáns sétálóutcán, a híres *Kärtnerstraßén*. Viszonylag keveseknek tűnik fel azonban nagyjából az utca közepén, a házak sorába belesimuló kicsiny, egyszerű templom, a *Malteserkirche*.

A János rendi lovagok a XIII. század elején telepedtek meg Bécsben. Elsőször egy 1217-ből származó oklevél tesz említést „a Szent János Rend testvéreinek házáról”. Feladatuk, mint mindenféle Európában, a betegek ápolása, a szegé-

nyek patronálása és a keresztes hadjáratokra indulók felkészítése, ellátása volt. 1265 körül építették fel első kápolnájukat Keresztelő Szent János tiszteletére, aminek helyére 1340 körül gótikus templomot emeltek. A ma látható épület ennek helyére épült; szentélye XV. századi eredetű. A XVIII. században barokkizálták, majd 1806 és 1808 között a homlokzatot *Louis de Montoyer*, belga építész (1749-1811) tervei szerint alakították át empire stílusban. (Montoyer több épületét láthatjuk az osztrák fővárosban, ő tervezte a *Hofburg* híres *Zeremoniensaal*-ját és kápolnáját, de a szomszédos *Albertina* átalakítása is tervei szerint történt.) A Máltai templom e XIX. század eleji átalakítása során nyerte mai formáját, kicsiny tornyát és a négy pilaszterrel tagolt, timpanonos, klasszicizáló homlokzatát ekkor építették. A bejárat felett jól látható a máltai kereszt.

Belépve a műértő turistákat egészen más látvány fogadja, mint amire az épületen kívül számítottak. Az empire-klasszicista homlokzattal ellentétben, a szentély megőrizte eredeti gótikus stílusát, az egyhajós, bordás mennyezetű templom ötszög záródású szentélye még a XV. századból való, csakúgy, mint mérműves ablakai. A klasszicista főoltár barokk, 1730-ból származó, Jézus Jordánban történő megkeresztelkedését ábrázoló képét a „bécsi Schmidt”-nek nevezett *Johann Georg Schmidt* (1685-1748) festette, akinek alkotásaival Alsó- és Felső-Ausztria, valamint Csehország legjelentősebb barokk templomaiban talál-

kozhatunk. A falakon mindenütt a máltai lovagok osztrák priorjainak címerét láthatjuk. Megfordulva az ugyancsak címerekkel ékesített karzaton a XVIII. századi barokk orgonában gyönyörködhetünk, amelyen a mai napig rendeznek koncerteket. A templom belső tere nemesen egyszerű, szinte puritán, hűen tükrözve a lovagrend szellemiségét.

Ahhoz, hogy a gótikus szentélyt kívülről is láthassuk, a közeli *Johannesgasse* és a *Kärtnerstraße* sarkán álló egykori „*Johanneshof*” épületébe kell belépünk. A ház udvarának egyik oldala e templom szentélye.

Testvértemplomunk, a bécsi *Malteserkirche* az osztrák főváros nem feltétlenül legjelentősebb és legismertebb műemlékei közé tartozik. És talán éppen ebben rejlik varázsa. A nyári hőségben, a nagyváros forgatagában, a tülekedő turisták rohamában mindig csendes, imádságra, elmélyülésre alkalmas hely – a belváros kellős közepén –, ahová bármikor betérhetünk röviden imádkozni vagy egyszerűen megpihenni városnézésünk során.

Vasdinyey Miklós

A 2003. év negyedik negyedének anyakönyve

Halottak

1. Gulyás Tiborné sz.Keszthelyi Sára (78)
2. Borsányai Kálmánné sz.Vörös Rozália (86)
3. Suri Attila (41)
4. Lexáné sz. Regéczi Márta (85)
5. dr. Vadász Istvánné sz.Csala Ilona (87)
6. Ábrahám Károlyné sz.Istvánffy Magdolna (67)
7. Csúcs Sándor (90)
8. Tóth Kálmánné sz.Zgólay Gabriella (71)
9. Gorzó Ferencné sz.Dezső Ilona (91)
10. Rosta Tibor (67)
11. Ságghy Gyula (89)
12. Kázmér Vince (91)
13. Berzai Károly (80)
14. dr. Keller József (76)
15. Kissné dr.Tóth Ágnes (50)
16. Gaál Rozália Mária (95)
17. Matúz Lászlóné sz.Kondor Ilona (80)
18. Vitályos Lászlóné sz.Kovács Emília (75)
19. dr. Szerőcsei Zoltánné sz.Halmi Irén (70)
20. dr. Schmieder Antal (69)
21. Laskó Mihályné sz.Tallacz Mária (101)
22. Novák Sándor (63)
23. Mitterpacher Tivadarné sz.Rezi Julianna (87)
24. Benkő Lászlóné sz.Molnár Irma (90)
25. Kovács József (81)
26. Simon Tamásné sz.Peltzer Izabella (81)
27. Oláh Jenőné sz.Janicser Paula (88)
28. Hegyi György (71)

29. Surányi János (46)
30. dr. Wolff János (84)
31. Faddi Jolán (90)
32. Csekő Árpádné sz.Farkas Margit (96)
33. Förster Ferencné sz.Móritz Ilona (76)
34. Kóki Jenőné sz.Gombos Ilona (91)
35. Molnár Józsefné sz.Bukor Borbála (78)
36. Takách József (83)
37. Kovács Imre József (78)

Kereszteltek

1. Glück Anna (2002.)
2. Kara Zsófia (2003.)
3. Boronkai Gáspár (2003.)
4. Pajer Barnabás (2003.)
5. Imre András Ferenc (2003.)
6. Kovács Márton Soma (2003.)
7. Kádár Jeromos Izsák (2003.)
8. Folly-Ritvay Bíborka Mária (2003.)
9. Csapody Ádám (2003.)
10. Hortobágyi Anna Mária (2003.)
11. Barresi Rebecca

Esküvő

1. Füredi András – Székely Katalin

Többéves hagyomány, hogy minden év adventjében a plébániai családoknál „keres szállást a Szent Család”...

Mit jelent ez a titokzatos szálláskeresés?

A „Szent Családot” advent kezdetén a plébános úr vagy a káplán atya viszi az első családhoz, végül az utolsó vendéglátó karácsonykor a plébániára viszi vissza a közben számos családot megjárt szobrot vagy képet.

A Szent Családot előre megírt forgatókönyv szerint hosszabb-rövidebb imádság, éneklés után fogadják a vendéglátók, akik a következő délután viszik tovább egy másik családhoz.

Advent előtt már lehetett jelentkezni a szervezőknél (köszönet nekik!), így, a véletlenszerű jelentkezéseknek hála, sokszor a kiosztott papírokon ismeret-

Szállást keres a Szent Család!

len nevek szerepeltek. Az ismeretlen nevű családokról aztán kiderült, hogy amikor személyesen is találkoztunk, már nem is olyan ismeretlenek (Ja, Ti vagytok azok...?!)

Sokféle célja lehet e hagyománynak.

Nyilvánvaló lelki felkészülést jelent a karácsonyra, mint az imádság, összeszedettség néhány perce, amely az Anyaszentegyház közösség-voltát is megjeleníti, és jelzi a plébániai családok együvé tartozását. Emellett egyfajta – bár igen csekély – áldozatot is jelent az előkészület a család fogadására.

Különösen örömteli, hogy idén a jelentkezők nagyobb száma miatt, egy a Szentcsaládot ábrázoló szoborcsoport

és egy szentkép is körbevándorolt, minden este más családhoz látogatva el.

Talán éppen az lehet a legfontosabb vetülete e hagyománynak, hogy kapcsolatot épít, családokat köt össze. Sokszor érezzük, hogy esetleg évek óta látásból ismerünk valakit a templomból, mégsem tudjuk a nevét és jobb esetben csak köszönünk neki. (Vajon akarjuk-e megismerni, közelebb hozni őket – vagy magunkat - a plébániai közösséghez, vagy csak fogyasztók vagyunk az egyházban?)

Bízhatunk benne, hogy a szállást kereső Szent Család látogatása összekovácsolja a családokat, összeismerteti őket, és ezáltal is lehetővé válik élő, példamutató és befogadó plébániai közösség kiépülése.

Mezey Ferenc

A jó ember

Pattantyús Erzsébet néni emlékére

Férjem édesanyja mondta nekem egyszer, hogy a nagyon jó embereket hirtelen, váratlanul éri a halál.

Ilyen volt Erzsike is: mindenkinek a mindene. Bármikor hívtam, ráért meghallgatni, segíteni. A kariászigyűlésekre nem járt el, mert dédunokájára vigyázott, de „szabadidejében” eljárt az öregekhez, betegekhez, rászorulókhoz, akikhez éppen kellett. Hányszor

találkoztam vele utcán, járműveken! Üres kézzel sose láttam, mindig vitt valamit: ételt, ruhát, ajándékot.

Derűs bölcsessége sokszor csodálkozást váltott ki belőlem, s újra és újra felmerült bennem a kérdés: Honnan az erő ebben a törékeny asszonyban?

A templomot mindig útba ejtette. Sose beszélt erről, de tudtam, éreztem, itt volt igazán otthon. Erzsike nem volt karitás „aktivista”, nem „akciózott”, nem írták ki a nevét az újságba, „csak” élte a csendes, névtelen, a másokra figyelő emberek életét, akik a mindennapok karácsonyát ajándékozzák nekünk.

Bölcsen és tevékenyen tudott szeretni.

A Szeretet születése napján ölelte magához az Úr. Jó ember volt.

Füredi Ivánné

**Pattantyús Erzsébet néni temetése
január 26-án, hétfőn 12.45-kor
lesz a Farkasréti temetőben.
A gyászmise 15.00-kor
templomunkban**

Kevesebben lettünk...

Üres lett egy hely a reggeli misén. Pattantyús Á. Dénesné, Erzsébet néni, életének 84. évében, karácsonykor hunyt el. Vele egyházunk múltjának hűség tanúja és részese is távozott. A kezdetektől részt vett a közösség életében, 1941 óta lakott itt. Mindig megtalálta a módját, hogyan segítsen, legyen szó a karitás munkáról, a gyerekek tanításáról vagy, ha úgy lehetett többet tenni, a képviselőtestületi tagságról. A leánykollégiumok indulásakor féltő szeretettel és gondval őrködött fölöttük és segítette működésüket.

Népes család vette körül, hát még, ha „fogadott gyerekeire”, óvodásaira is gondolunk. Számos itteni gyermek – ma már javakorabeli felnőtt – töltötte nála első éveit. Megpróbálta az élet: fiatalként kellett eltemetnie fiát, idős korában unokáját; férjét hosszan ápolta betegségében. Mégsem hallotta senki panaszkodni, hitet, erőt kaphatott tőle mindenki, aki találkozott vele.

Lukács Kriszta

BUDAHEGYVIDÉKI ÖKUMENIKUS IMAHÉT – 2004. JANUÁR

IDŐPONT:

- 18. vasárnap**
18.30 órakor
- 19. hétfő**
18.30 órakor
- 20. kedd**
18.30 órakor
- 21. Szerda**
19.00 órakor
- 22. csütörtök**
18.30 órakor
- 23. péntek**
18.30 órakor
- 24. szombat**
19.00 órakor
- 25. vasárnap**
19.00 órakor

HELY:

- Református templom**
Böszörményi út 28., tel: 350-4482
- Szent Kereszt rk. kápolna**
Táltos u. 16., tel: 375-0732
- Evangélikus templom**
Kékgolyó u. 17., tel: 224-0540
- épülő Református templom**
Felhő u. 10., tel: 212-1494
- Felső-Krisztinavárosi rk. templom**
Apor Vilmos tér 9., tel: 356-0089
- Farkasréti ökumenikus kápolna**
Németvölgyi út 138., tel: 319-7239
- Városmajori Jézus Szíve rk. templom**
Csaba u. 5., tel: 212-4656
- Farkasréti Mindenszentek rk. templom**
Hegyalja út 139., tel: 319-3105

IGEHIRDETŐ:

- Lambert Zoltán**
római katolikus esperes
- dr. Csonka Géza**
evangélikus diakónus
- dr. Szederkényi Károly**
római katolikus plébános
- Kocsis István**
római katolikus plébános
- Végh Mihály**
reforátus lelkész
- Szöcs László**
római katolikus káplán
- Keczkó Pál**
evangélikus diakónus
- Bácskai Károly**
evangélikus lelkész

A Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtire, Húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctera

VII. évfolyam, 2. szám 2004. böjtelő, következő lapzárta: 2004. február 15.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukács Krisztina, Müller Ferenc, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.